

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 515/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Ivana Fiačana a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], obaja [REDACTED] [REDACTED], zastúpených advokátom Mgr. Matejom Blaškom, Zuzany Chalupovej 10B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 231/2015 z 11. mája 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 31/2020 z 27. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 31/2020 z 27. mája 2020 p r i j í m a na ďalšie konanie.

2. O d k l a d á vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 231/2015 z 11. mája 2016.

3. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 231/2015 z 11. mája 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 31/2020 z 27. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovatelia boli stranami sporu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 31 C 47/2006 o určenie neplatnosti právnych úkonov a vlastníckeho práva. Sťažovatelia vystupovali v procesnom postavení žalovaných v 2. a 3. rade, a to na základe skutočnosti, že boli vlastníkami nehnuteľností zapísaných na [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ] ako parcely registra „C“, parcela č. [REDAKOVANÉ] – orná pôda s výmerou 574 m², parcela [REDAKOVANÉ] – zastavané plochy a nádvorcia s výmerou 576 m² a rodinný dom, súpisné č. [REDAKOVANÉ] postavený na parcele č. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nehnuteľnosti“), ktoré pôvodne patrili žalobcovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“).

3. Podstatou sporu bolo, že žalobca uzatvoril 12. augusta 2005 so spoločnosťou [REDACTED] (pôvodne žalovaný v 1. rade) zmluvu o úvere, ako aj zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (ďalej len „zmluva“). Pretože žalobca nesplnil dohodnuté zmluvné povinnosti, žalovaný v 1. rade realizoval výkon zabezpečovacieho prevodu práva a odpredal predmetné nehnuteľnosti žalovanému v 4. rade, ktorý ich následne predal sťažovateľom. Okresný súd v rámci predbežnej otázky posúdil zmluvu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade z 12. augusta 2005 ako absolútne neplatnú, pretože v nej absentovala náležitosť – dojednanie, akým spôsobom má byť dlžníkovi (žalobcovi, pozn.) zabezpečené vydanie tzv. hyperochy, a z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, pretože predmet zabezpečenia úveru bol hodnotnejší ako poskytnutý úver. S poukazom na uvedené boli posúdené ako neplatné aj ostatné nadväzujúce zmluvy, t. j. kúpna zmluva medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným vo 4. rade, ako aj kúpna zmluva medzi žalovaným v 4. rade a sťažovateľmi, pretože žalovaný v 1. rade sa nestal vlastníkom nehnuteľností, a preto nemohol ďalej previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam.

4. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 31 C 47/2006 z 12. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že prvým a druhým výrokom konanie proti žalovanému v 1. rade a konanie o vzájomnom návrhu žalovaného v 1. rade proti žalobcovi zastavil, tretím výrokom zamietol žalobu proti žalovanému vo 4. rade, štvrtým výrokom určil, že vlastníkom nehnuteľností je žalobca, piatym výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol a šiestym výrokom rozhodol o trovách konania.

5. Proti rozsudku okresného súdu v rozsahu štvrtého výroku, ktorým bolo určené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, podali sťažovatelia odvolanie. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 231/2015 z 11. mája 2016, ktorým rozsudok okresného súdu v napadnutej časti vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam potvrdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi okresného súdu obsiahnutými v odôvodnení jeho rozsudku. Sťažovatelia podali proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“),

o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 163/2016 z 28. septembra 2017 (ďalej aj „prvé uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že dovolanie odmietol z dôvodu podľa § 447 písm. c) CSP.

6. Sťažovatelia podali 8. decembra 2017 ústavnú sťažnosť, ktorou namietali porušenie ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj porušenie ich práv podľa čl. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a prvým uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 92/2018-25 z 28. marca 2018 prvým výrokom prijal sťažnosť sťažovateľov vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj porušenia ich práv podľa čl. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a prvým uznesením najvyššieho súdu na ďalšie konanie, druhým výrokom odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu a tretím výrokom v prevyšujúcej časti (vo vzťahu k rozsudku okresného súdu, pozn.) ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

7. Ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 92/2018 z 5. septembra 2018 (ďalej len „nálež ústavného súdu“) rozhodol, že základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli prvým uznesením najvyššieho súdu porušené. Zároveň toto uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyhovel.

8. Po vrátení veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie tento vo veci rozhodol napadnutým uznesením, a to tak, že dovolanie sťažovateľov odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a podľa § 447 písm. f) CSP, keďže sťažovatelia nevymedzili dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

9. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovatelia namietajú, že tento sa ich dobromyseľnosťou pri nadobúdaní predmetných nehnuteľností, ktorú považujú v konaní za podstatnú, venoval „až jednou vetou“, keď uviedol, že vzhľadom na predchádzajúci absolútny neplatný právny úkon nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného vlastníka. Sťažovatelia namietajú, že konkrétnym okolnostiam nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v ich prípade sa krajský súd vôbec nevenoval.

10. Sťažovatelia namietajú, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu „ignoruje“ nález ústavného súdu. V tejto súvislosti poukazujú na § 193 CSP, v zmysle ktorého sú všeobecné sudy viazané rozhodnutím ústavného súdu, ktoré sa týka základných ľudských práv a slobôd.

11. Vo vzťahu k nim uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sťažovatelia poukazujú, že otázka ich dobromyseľnosti pri nadobúdaní nehnuteľností mala pre vec podstatný význam, na čo podľa ich názoru poukázal aj ústavný súd v ich veci. V tomto kontexte preto považovali napadnutý rozsudok krajského súdu za nepreskúmateľný a arbitrárny. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu však obsahuje v tomto smere len „*mimoriadne stručné odôvodnenie*“, keď najvyšší súd konštatuje, že táto námietka sťažovateľov je nedôvodná s poukazom na skutočnosť, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že odvolací súd sa k tejto námietke vyjadril, a to tak, že keďže na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva hoc i dobromyseľného nadobúdateľa.

12. Sťažovatelia k tejto argumentácii najvyššieho súdu vyjadrujú svoj názor o jeho arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, s poukazaním na skutočnosť, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

13. Vo vzťahu k ním uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP namietajú, že tento dovolací dôvod bol jednoznačne daný, a to aj s poukazom na nález ústavného súdu, v ktorom ústavný súd v bode 26 uviedol, že najvyšší súd dospel k nesprávnemu záveru o absencii tohto dovolacieho dôvodu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považujú v tejto časti za „*mimoriadne zmätočné a nezrozumiteľné*“. Najvyšší súd na jednej strane v bode 35 odôvodnenia napadnutého uznesenia poukázal na skutočnosť, že dovolateľ je povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd rozhodoval rozdielne, inak by šlo o absenciu náležitosti dovolania podľa § 431 až § 435 CSP, no na druhej strane tieto svoje úvahy najvyšší súd žiadnym spôsobom neuzavrel v prejednávanej veci, a teda nie zrejme, či mu v danom prípade chýbalo označenie nejakých rozhodnutí dovolateľmi, či vymedzenie právnej otázky. Keďže však najvyšší súd následne porovnával sťažovateľmi označené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 71/2011 s ustálenou rozhodovacou činnosťou, sťažovatelia predpokladajú, že najvyššiemu súdu bolo dostatočne zrejme, o akú rozdielne rozhodovanú právnu otázku v danom prípade ide.

14. Sťažovatelia poukazujú, že najvyšší súd v bodoch 37 a 38 napadnutého uznesenia citoval podstatné časti odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 71/2011 a následne pristúpil k posúdeniu námietky sťažovateľov, keď uviedol, že vzhľadom na to, že v kontexte rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 71/2011 musí byť dobrá viera hodnotená veľmi prísne, považuje dovolací súd obranu sťažovateľov, poukazujúc na ich dobrú vieru pri nadobúdaní sporných nehnuteľností, za nedôvodnú. V tejto súvislosti sťažovatelia uvádzajú, že: *«Ak teda Najvyšší súd spojil potrebu „veľmi prísneho“ hodnotenia dobrej viery s nedôvodnosťou obrany Sťažovateľov, očakávali títo od Najvyššieho súdu logické a presvedčivé vyargumentovanie tohto jeho názoru. K uvedenému názoru o nedôvodnosti obrany Sťažovateľov ako žalovaných 2/ a 3/ Najvyšší súd nič bližšie neuviedol. Nezdôvodnil, prečo by pri „veľmi prísnom“ hodnotení dobrej viery Sťažovatelia so svojou obranou nemali uspieť, v čom by prípadne mal spočívať akýsi nedostatok opatrnosti Sťažovateľov pri nadobúdaní Nehnutel'ností alebo z akých dôvodov by Sťažovatelia (z hľadiska kritéria priemerne obozretného jedinca) mali mať dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti Žalovanému v 4. rade, ktorý bol ako vlastník*

zapísaný v katastri nehnuteľností, toto právo nesvedčalo. Vecne o okolnostiach prevodu vlastníckeho práva k Nehnuteľnostiam na Sťažovateľov neuviedol Najvyšší súd ani slovo. Sťažovateľom preto nie je zrejmé, ako Najvyšší súd dospel k názoru o nedôvodnosti ich obrany s poukazom na potrebu „veľmi prísneho“ hodnotenia dobrej viery.»

15. V prospech svojho sťažnostného návrhu argumentujú sťažovatelia aj vzájomným rozporom prvých dvoch viet bodu 39 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Najvyšší súd v tomto bode následne uvádza, že nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo 16. marca 2016, na ktorý poukázali sťažovatelia v podanom dovolaní, nie je možné považovať za „dovolacie rozhodnutie“, no napriek tomu najvyšší súd poukazuje na závery ústavného súdu plynúce z tohto nálezu, so záverom, že v danom prípade ústavný súd posudzoval skutkovo a právne odlišný prípad ako v prípade sťažovateľov. Najvyšší súd však neuviedol, v čom by mala spočívať táto rozdielnosť, keďže podstatnou otázkou v oboch prípadoch bolo určenie vlastníckeho práva v kontexte ochrany dobrej viery nadobúdateľov.

16. V závere ústavnej sťažnosti sťažovatelia uvádzajú, že nevidia nič spravodlivé na situácii, keď by mali prísť o vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré nadobudli v dobrej viere a s dôverou v akty štátu a ktoré s nemalými nákladmi zrekonštruovali, pričom vzhľadom na osobu žalobcu neexistuje ani len teoretická šanca, aby tieto investované náklady niekedy získali späť. Z predloženého listu vlastníctva je vzhľadom na množstvo exekučných záložných práv zriadených k nehnuteľnostiam po vydaní napadnutého rozsudku krajského súdu zrejmé, že žalobca je „*notorickým dlžníkom*“, pričom jeho prípadné vlastníctvo nehnuteľností bude trvať maximálne po dražbu vykonanú prvým z radu exekútorov, pričom akákoľvek pohľadávka sťažovateľov voči nemu nebude reálne vymožiteľná.

17. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted] a [redacted] vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. mája 2016 č.k. 11Co/231/2015-478 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. mája 2020 č.k. 7Cdo/31/2020-594 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. mája 2020 č.k. 7Cdo/31/2020-594 a rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. mája 2016 č.k. 11Co/231/2015-478 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], k rukám právneho zástupcu Mgr. Mateja Blaško, advokáta, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

18. Sťažovatelia vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 16 tohto uznesenia a s poukázaním na to, že napadnutý rozsudok krajského súdu vyvolal právne účinky priamo v ich neprospech, keďže v jeho dôsledku žalobca previedol na seba vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a môže akýmkoľvek spôsobom nakladať s nehnuteľnosťami, navrhli vyhovieť ich návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu. Poukázali tiež na skutočnosť, že v súčasnosti hrozí, že výkonom exekučného záložného práva zriadeného na nehnuteľnostiach im môže vzniknúť, ak nebude odložená vykonateľnosť uvedeného rozsudku, nenávratná ujma, ktorá bude nereparovateľná, resp. len ťažko reparovateľná.

II.

Relevantná právna úprava

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

21. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

22. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

23. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

24. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

25. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

26. Podľa § 62 zákona o ústavnom súde ak tento zákon v piatej časti alebo šiestej časti neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy veci primerane Civilný sporový poriadok.

27. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

28. Tak, ako to vyplýva z bodu 7 tohto uznesenia, ústavný súd o namietanom porušení sťažovateľmi označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

už rozhodoval v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 92/2018 a vo vzťahu k nemu ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 30 nálezu sp. zn. I. ÚS 92/2018).

29. Na základe uvedeného ústavný súd v súlade s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) ako neprípustnú, pretože sa týka veci, o ktorej už ústavný súd predtým rozhodol (bod 3 výroku uznesenia).

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

30. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a zisťoval pritom, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

31. Ústavný súd zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľov v tejto časti na ďalšie konanie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie (bod 1 výroku uznesenia).

32. V konaní o prijatej ústavnej sťažnosti ústavný súd následne rozhodne aj o ďalších požiadavkách sťažovateľov uplatnených v petite ústavnej sťažnosti.

III.3 K návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu

33. Sťažovatelia navrhli odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu na základe skutočností uvedených v bodoch 16 a 18 tohto uznesenia.

34. Podmienky uvedeného ustanovenia sú podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na sťažostnú argumentáciu splnené, pretože v opačnom prípade by ochrana označených práv sťažovateľov ústavným súdom mohla byť poskytnutá neskoro, čím by stratila prakticky význam, a preto ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 2 výroku uznesenia).

35. Odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu zaniká podľa § 131 zákona o ústavnom súde, a teda najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

36. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že účinky ochrany práv sťažovateľov tak, ako sa ich domáhajú, by boli dosiahnuteľné aj odkladom právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu primeranou aplikáciou Civilného sporového poriadku. Ústavný súd viazaný v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde návrhom sťažovateľov, ktorí sa domáhajú odkladu vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, o odklade jeho právoplatnosti rozhodnúť nemohol, čo však zároveň nevyklučuje možnosť takýto návrh počas tohto konania pred ústavným súdom podať.

37. Vec bola v súlade s čl. III bodom 1 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 2 schváleného na zasadnutí pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky 1. októbra 2020 z dôvodu neprítomnosti člena prvého senátu Rastislava Kaššáka prejednaná a rozhodnutá prvým senátom ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu a Ivan Fiačan a Miloš Maďar (sudca spravodajca) – členovia senátu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 18. novembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu